

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/199/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315215296
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mario Dubaň
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1315215296.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Maria Dubaňa a sudcov JUDr. Alexandry Hanusovej a JUDr. Valérie Kleinovej v právnej veci žalobkyne: M. T., E. X, S., zastúpenej Bartošík Šváby s.r.o, Plynárenská 7/A, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, Bratislava, zastúpenej Roman Kvasnica a partneri s.r.o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, o zaplatenie 13.188,70 eura s prísl., na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 17C/470/2015-106, zo dňa 9.3.2016, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

Žalobkyni **p r i z n á v a** proti žalovanej plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 13.188,70 eura, spolu s úrokom z omeškania 8,75 % p.a. z 376,82 eura od 16.8.2012 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,75 % p.a. z 376,82 eura od 16.9.2012 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,75 % p.a. z 376,82 eura od 16.10.2012 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,75 % p.a. z 376,82 eura od 16.11.2012 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,75 % p.a. z 376,82 eura od 16.12.2012 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,75 % p.a. z 376,82 eura od 16.1.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,75 % p.a. z 376,82 eura od 16.2.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,75 % p.a. z 376,82 eura od 16.3.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,75 % p.a. z 376,82 eura od 16.4.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,75 % p.a. z 376,82 eura od 16.5.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,75 % p.a. z 376,82 eura od 16.6.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,75 % p.a. z 376,82 eura od 16.7.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,75 % p.a. z 376,82 eura od 16.8.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,75 % p.a. z 376,82 eura od 16.9.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,75 % p.a. z 376,82 eura od 16.10.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,25 % p.a. z 376,82 eura od 16.11.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,25 % p.a. z 376,82 eura od 16.12.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,25 % p.a. z 376,82 eura od 16.1.2014 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,25 % p.a. z 376,82 eura od 16.2.2014 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,25 % p.a. z 376,82 eura od 16.3.2014 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,25 % p.a. z 376,82 eura od 16.4.2014 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,25 % p.a. z 376,82 eura od 16.5.2014 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,15 % p.a. z 376,82 eura od 16.6.2014 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,15 % p.a. z 376,82 eura od 16.7.2014 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,15 % p.a. z 376,82 eura od 16.8.2014 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,05 % p.a. z 376,82 eura od 16.9.2014 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,05 % p.a. z 376,82 eura od 16.10.2014 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,05 % p.a. z 376,82 eura od 16.11.2014 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,05 % p.a. z 376,82 eura od 16.12.2014 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,05 % p.a. z 376,82 eura od 16.1.2015 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,05 % p.a. z 376,82 eura od 16.2.2015 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,05 % p.a. z 376,82 eura od 16.3.2015 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,05 % p.a. z 376,82 eura od 16.4.2015 do zaplatenia, úrok z omeškania

8,05 % p.a. z 376,82 eura od 16.5.2015 do zaplatenia, úrok z omeškania 8,05 % p.a. z 376,82 eura od 16.6.2015 do zaplatenia; žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 100 %.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobou z 15.7.2015 sa žalobkyňa domáhala od žalovanej zaplatenia 13.188,70 eura spolu s príslušným ročným úrokom z omeškania, za každý mesiac od 16.8.2012 do júna 2015 na tom skutkovom základe, že strany sporu uzavreli 20.10.1995 zmluvu o dôchodku nazvanú ako Zmluva o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu SLSP, a.s. (ďalej len „zmluva o dôchodku“). Na základe predmetnej zmluvy o dôchodku sa jej žalovaná v zmysle článku II. a III. zmluvy zaviazala vyplácať ako príjemkyni doživotne 11.352,- Sk (376,82 eura) mesačne, vždy k 15. dňu každého mesiaca až do jej dožitia a na jej účet; plnenie sa zaviazala vyplácať počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom začala príjemkyňa poberať starobný dôchodok, pričom vyplácanie plnenia malo skončiť mesiacom, ktorého sa príjemkyňa dožila. Žalovaná 26.10.2009 vypovedala predmetnú zmluvu o dôchodku dôvodiac tým, že využila zákonné právo podľa § 582 Občianskeho zákonníka. Podľa výpovede mala platnosť a účinnosť zmluvy o dôchodku skončiť ku koncu najbližšieho kalendárneho štvrtroka, t.j. 31.3.2010; žalovaná k 15.4.2010 už nevykonala žiadnu platbu v prospech žalobkyne.

3. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie zmluvou o dôchodku, Štatútom Podporného dôchodkového fondu Slovenskej štátnej sporiteľne, účinným od 1.7.1993, výpoveďou zo zmluvy z 26.10.2009. Na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že strany sporu 20.10.1995 uzavreli v zmysle § 842 Občianskeho zákonníka zmluvu o dôchodku, predmetom ktorej bolo doživotné plnenie žalovanou ako povinným v prospech žalobkyne vo výške 11.352,- Sk; odo dňa účinnosti predmetnej zmluvy žalovaná v prospech žalobkyne plnila. Dňa 26.10.2009 žalovaná v zmysle § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka uplatnila voči žalobkyni výpoveď zo zmluvy o dôchodku, a to z dôvodu, že zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú a zo zákona alebo zo zmluvy nevyplýva spôsob jej výpovede.

4. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že predmetnou žalobou sa žalobkyňa domáha peňažného plnenia, pričom pre posúdenie tohto nároku bolo potrebné sa prejudiciálne zaoberať platnosťou zmluvy, na základe ktorej si žalobkyňa uplatňuje svoj nárok, ako i výpoveďou z tejto zmluvy danej žalovanou. V tejto súvislosti ozrejmil, že zmluva o dôchodku musí obsahovať vymedzenie účastníkov zmluvy, t.j. zmluvných strán, výšku dôchodku, začiatok doby výplaty dôchodku, vymedzenie doby výplaty dôchodku, pričom musí byť uzavretá písomne; z listinných dokladov bolo jednoznačne preukázané, že predmetná zmluva o dôchodku zmluva bola vyhotovená v písomnej forme v súlade s § 842 ods. 2, § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka. K námietke žalovanej, že predmetná zmluva o dôchodku je zmluvou na dobu neurčitú, a preto ju bolo možné vypovedať v zmysle § 582 Občianskeho zákonníka uviedol, že právo výplaty dôchodku je charakteristické neurčitosťou doby trvania, t.j. v zmluve sa vyjadruje pojmami ako „doživotne“ teda až do smrti oprávnenej osoby, prípadne „počas invalidity“, „počas štúdií“; musí ísť o také vymedzenie doby výplaty dôchodku, ktoré sa vyznačuje neurčitosťou. To však neznamená, že by išlo o zmluvu na dobu neurčitú, nakoľko jej trvanie je jednoznačne určené právnou skutočnosťou, o ktorej je isté, že nastane, s tým, že pri uzatváraní zmluvy sa nevie, kedy nastane (napr. úmrtie oprávnenej osoby). Charakter predmetného právneho vzťahu (zmluvy o dôchodku) je zjavný z dikcie § 842 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že takýto typ zmluvy nie je možné dohodnúť na čas určitý, ale buď doživotne, teda do okamihu smrti oprávnenej osoby, alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania špecifikovaného určitým časovým úsekom (lehotou), ktorý má svoj začiatok a koniec (napr. počas štúdií, vdovstva a pod). Považoval za nepochybné, že v zmluve o dôchodku je špecifikovaný začiatok vzniknutého právneho vzťahu medzi účastníkmi, t.j. deň uzavretia zmluvy a tiež jeho trvanie, t.j. doživotne, teda okamihom smrti žalobkyne, kedy dôjde k zániku tohto právneho vzťahu; ide o presne určenú dobu s jednoznačne určeným začiatkom a koncom, avšak jej trvanie je neurčité, presne ako to predpokladá § 842 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti ozrejmil, že § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravuje možnosť ukončenia právneho vzťahu a spôsob zrušenia záväzku založeného zmluvou uzavretou na neurčitú dobu, predmetom ktorého je opakovaná činnosť alebo záväzok, a to jednostranným právnym úkonom, výpoveďou. Žalovaná výpoveďou z 26.10.2009, doručenou žalobkyni, vypovedala zmluvu o dôchodku podľa § 582 Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z uvedeného bol súd prvej inštancie presvedčený, že zo strany žalovanej nebolo možné použiť toto ustanovenie na ukončenie právneho vzťahu založeného predmetnou zmluvou o dôchodku; podľa tohto ustanovenia možno vypovedať len zmluvu uzavretú na dobu neurčitú, akou predmetná zmluva o dôchodku bezpochyby nebola. Vzhľadom na skutočnosť, že zmluva o dôchodku nebola uzavretá na dobu neurčitú, žalovaná nemohla zmluvu vypovedať podľa § 582 Občianskeho zákonníka,

a preto považoval výpoveď zo zmluvy danú žalovanou za neplatnú podľa § 39 Občianskeho zákonníka (odporuje zákonu). Žalovaná je preto naďalej povinná plniť žalobkyni podľa zmluvy o dôchodku, ktorá je platná a účinná.

5. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že sa nestotožnil s právnym názorom žalovanej o tom, že by plnenie zo zmluvy o dôchodku malo byť plnením bez poskytnutia protihodnoty alebo hospodársky neodôvodnené plnenie. Dôvodil, že poskytovanie dôchodku z dôchodkového fondu slovenskej sporiteľne bolo svojho času štandardným zamestnaneckým benefitom pre zamestnancov na niektorých pozíciách bankového manažmentu a predstavovalo vo svojej ekonomickej logike súčasť protihodnoty za hodnoty vytvárané zamestnancami počas trvania pracovného pomeru. Zo systematického zaradenia § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. o bankách“) v šiestej časti zákona s označením „požiadavky na podnikanie banky a pobočky zahraničnej banky“ mu vyplynulo, že predmetné ustanovenie sa týka podnikateľskej činnosti banky a nie právnych vzťahov netýkajúcich sa podnikania banky t.j., napríklad platenia dôchodku bývalej zamestnankyni na základe platne uzavretej zmluvy o dôchodku. Taktiež poukázal na § 116 zák. o bankách podľa ktorého nároky z právnych vzťahov vzniknutých pred účinnosťou zákona, t.j. pred rokom 2001 sa posudzujú podľa doterajších predpisov; zmluva o dôchodku, ktorá je predmetom žaloby, je zmluvou uzavretou pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, a teda na nároky z nej vyplývajúce sa vôbec na zák. o bankách nevzťahuje. Okrem toho žalovaná aj v súčasnosti poskytuje zamestnanecké benefity pri odchode zamestnancov do dôchodku vyplatením pevnej čiastky nad rámec dojednanej mzdy. Z vyššie uvedených dôvodov považoval súd prvej inštancie nárok žalobkyne s poukazom na § 39, § 842, § 843, § 844, § 582 ods. 1, § 517 ods. 2, § 154 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a § 27 ods. 8, § 1, § 119 ods. 3 zák. o bankách za dôvodný a žalovanú zaviazal zaplatiť žalobkyni 13.188,70 eura. Žalovaná sa dostala do omeškania dňom uvedeným v návrhu ako deň, odkedy si žalobkyňa uplatnila svoj nárok, t.j. 16.8.2012, a preto súd prvej inštancie žalobkyni priznal od tohto dátumu úrok z omeškania v príslušnej výške zákonného ročného úroku z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia č. 87/1995 Z.z. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 7 O.s.p., vyjadrenú percentuálne 100 % a v tejto výške priznal v spore úspešnej žalobkyni náhradu trov konania voči žalovanej; rozhodol, že po právoplatnosti napadnutého rozhodnutia bude o výške náhrady trov konania rozhodnuté samostatným uznesením.

6. Proti rozsudku podala žalovaná odvolanie a žiadala napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu zamietnuť. Súdu prvej inštancie vyčítala, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a to konkrétne, že zmluvu o dôchodku posudzoval ako zmluvu, ktorá nezaväzuje žalovanú poskytovať hospodársky neodôvodnené plnenie. Ďalej namietala, že súd prvej inštancie vec aj nesprávne právne posúdil. Poukázala na § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zák. o bankách a uviedla, že toto ustanovenie zakazuje banke pokračovať v určitých druhoch plnení, ktoré sú v rozpore so zákonom o bankách; § 27 ods. 8 zák. o bankách sa použije na zistenie druhov plnení, ktoré sú v rozpore s predmetným zákonom. S ohľadom na uvedené vyložila, že v rozpore so zákonom je taká činnosť banky, keď má banka poskytovať plnenie hospodársky neodôvodnené alebo plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, t.j. predovšetkým bez protihodnoty (ako aj plnenie zo zmluvy o dôchodku). Poskytovanie plnenia, ktorého sa žalobkyňa domáha podanou žalobou je preto priamo zakázaná § 119 ods. 3 zák. o bankách. Vychádzajúc z uvedeného uviedla, že záväzok na plnenie zo zmluvy o dôchodku voči žalobkyni zanikol, ak by predtým existoval, pretože plnenie zo zmluvy o dôchodku sa stalo nemožné v zmysle § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka; banka nesmie poskytovať plnenie bez poskytnutia protihodnoty, ani hospodársky neodôvodnené plnenie. Napokon zdôraznila, že § 119 ods. 3 zák. o bankách sa neobmedzuje len na bankové činnosti; neobsahuje žiadne obmedzenie, čo do skúmania subjektov alebo čo do skúmania, či išlo o bankovú činnosť banky pri podnikaní, ale zakazuje plošne vykonávať činnosti v rozpore so zákonom o bankách od účinnosti tohto zákona. V rozpore s uvedeným zákonom sú aj plnenia, ku ktorým sa banka nesmie zaviazat' v zmysle § 27 ods. 8 zák. o bankách (plnenie hospodársky neodôvodnené alebo plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote).

7. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žiadala napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Nestotožnila sa s tvrdením žalovanej o údajnej nesprávnej aplikácii zákona o bankách. Z doslovného gramatického výkladu § 1 zák. o bankách vyplýva, že predmetný zákon nereguluje všetky vzťahy súvisiace so vznikom, riadením, podnikaním a zánikom bánk, ale len niektoré, s cieľom bezpečného fungovania bankového systému. Zo systematického výkladu zaradenia § 27 ods. 12 (predtým § 27 ods.

8) do 6. časti zákona o bankách s názvom „Požiadavky na podnikanie banky a pobočky zahraničnej banky“ vyplýva, že zákonodarca nemal v úmysle zakázať bankám uzavieranie akýchkoľvek zmlúv (aj zmlúv s vlastnými zamestnancami, ktorých predmetom je plnenie ako realizácia sociálnej politiky zamestnávateľa voči zamestnancom), ale len tých zmlúv, ktoré vyslovene súvisia s podnikateľskou činnosťou banky. Na podporu uvedeného poukázala na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 19.2.2014, sp. zn. III. ÚS 103/2014. V nadväznosti na uvedené uviedla, že jej nárok nie je nárokom, ktorý vznikol v rámci vykonávania podnikateľskej činnosti žalovanej, či v rámci činnosti žalovanej vo vzťahu k jej klientom, ale je to nárok v rámci vzájomného vzťahu medzi žalovanou a jej bývalým zamestnancom (žalobkyňou). Tvrdenie žalovanej, že predmetná zmluva o dôchodku zanikla z dôvodu dodatočnej nemožnosti plnenia, považovala za nepravdivé a bez opory v zákone zák. o bankách; poskytovanie plnenia z podporného dôchodkového fondu nespadá pod podnikateľskú činnosť banky, a preto ako také nie je v zmysle § 27 ods. 12 zák. o bankách zakázané. Taktiež poukázala na to, že v zmysle § 116 zák. o bankách sa nároky, ktoré vznikli do účinnosti tohto zákona spravujú podľa vtedajších právnych predpisov; právnym predpisom upravujúcim oprávnenie žalovanej zriadiť podporný dôchodkový fond bolo nariadenie vlády Českej a Slovenskej Federatívnej republiky č. 577/1990 Zb., ktoré už v súčasnosti nie je platné. Záverom uviedla, že argumentáciu žalovanej považuje za účelovú obranu s cieľom vyhnúť sa plneniu jej povinností vyplývajúcich zo zmluvy o dôchodku.

8. O odvolaní žalovanej proti napadnutému rozsudku odvolací súd rozhodoval po nadobudnutí účinnosti zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a to s poukazom na § 470 ods. 1 C.s.p. v zmysle ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

9. Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalovanej bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil 29.6.2017 (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 3 C.s.p.).

10. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd potvrdil, pretože je vecne správny a nakoľko sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p.).

11. Odvolací súd sa plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že na právny vzťah založený medzi stranami sporu zmluvou o dôchodku nemožno aplikovať zákon o bankách, a teda ani ustanovenie § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou z dôvodu, že tento zákon sa netýka vzťahov upravených predmetnou zmluvou o dôchodku, t.j. interných vecí banky ako zamestnávateľa a jej zamestnanca. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku v súvislosti s námietkou neaplikovania ustanovení § 27 ods. 8 (účinného v čase, keď žalobca prestal plniť zo zmluvy o dôchodku) a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zák. o bankách a následne § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie uvádza, že zo zaradenia § 27 ods. 8 (teraz § 27 ods. 12) zák. o bankách v šiestej časti zákona upravujúcej „požiadavky na podnikanie banky“ vyplýva, že sa vzťahuje na „bankovú činnosť“ (§ 2 ods. 1 a 2 zák. o bankách), prípadne na iné činnosti, ktoré smie banka vykonávať pre iného v súvislosti s jej prevádzkou (§ 2 ods. 10 zák. o bankách). Pokračovanie v takejto činnosti (t.j. nie v poskytovaní plnenia z predmetnej zmluvy), ktorá by bola v rozpore s § 27 ods. 8 zák. (teraz § 27 ods. 12) o bankách, sa stalo nadobudnutím účinnosti tohto zákona nemožným (§ 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zák. o bankách). Odhliadnuc od skutočnosti, že v posudzovanej veci nemožno aplikovať zákon o bankách (interné vzťahy medzi bankou a jej zamestnancami, resp. bývalými zamestnancami, nespádajú do okruhu pôsobnosti tohto zákona) neobstojí námietka žalovanej, že plnenie podľa zmluvy o dôchodku je v rozpore so zákonom o bankách z dôvodu, že je hospodárky neodôvodneným plnením a plnením bez akejkoľvek poskytovanej protihodnoty. V predmetnej veci totiž žalovaná vystupovala ako zamestnávateľ vo vzťahu ku svojej dlhoročnej zamestnankyni odchádzajúcej do dôchodku a obsahovou náplňou zmluvného vzťahu bolo poskytnutie sociálnej výhody z podporného dôchodkového fondu slúžiaceho na podporu zabezpečenia životnej úrovne, ktorú zamestnanci dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity. Vzhľadom na uvedené nemožno konštatovať, že by žalovaná mala plniť hospodársky neoprávnené a bez protihodnoty zo strany žalobkyne, keď vytvorenie podporného dôchodkového fondu bolo výrazom ohodnotenia dlhoročnej vernosti zamestnancov (žalobkyne) voči zamestnávateľovi (žalovanej), a teda vznik fondu na základe Podnikovej kolektívnej zmluvy na rok 1993 predstavoval spätnú väzbu vo vzťahu ku kvalite práce zamestnancov. Predmetnú zmluvu žalovaná neuzatvárala ako podnikateľ pri výkone

svojej podnikateľskej činnosti a nešlo ani o vzťah banky s klientom; v zmysle vyššie uvedeného preto plnenie z tejto zmluvy nemohlo byť zakázané podľa § 27 ods. 8 (teraz § 27 ods. 12) v spojení s § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zák. o bankách.

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobkyni priznal proti žalovanej plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mala vo veci plný úspech.

13. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).